

Belastinghervorming in België: Een noodzaak die kansen biedt

2011/09
16 | 04 | 2011

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

De toestand van de overheidsfinanciën in de geïndustrialiseerde landen is problematisch. Specialisten weten dit al lang. Deze realiteit houdt in hoge mate verband met het uitblijven van budgettaire maatregelen om op de kosten van de vergrijzing te anticiperen, maar werd nog versterkt door de financiële crisis die het probleem op de voorgrond bracht. Staten zagen zich hierdoor plots verplicht om het wankelende financiële systeem te hulp te snellen en de economische activiteit, die een zeer duidelijke terugval vertoonde, te ondersteunen. Onder invloed van de onheilstijdingen uit Dubai en vervolgens uit Griekenland en Ierland verrees een oud spookbeeld dat de beleggers, ondanks de geschiedenis en de recente problemen in Rusland en Argentinië, definitief verdreven achtten: de herstructurering van de overheidsschuld.

België is op dit vlak geen uitzondering. Het begrotingsaldo mag in vergelijking met het Europese gemiddelde gunstig worden genoemd, maar met een hoge schuldratio (schuld als percentage van het BBP), de kosten van de vergrijzing die boven het verwachte gemiddelde in de eurozone liggen, een financiële sector die bijzonder broos blijkt te zijn en de volledige afwezigheid van een structurele hervorming, is de toestand van de Belgische overheidsfinanciën zelfs bijzonder zorgwekkend. Dit bewijst de evolutie van het renteverval – de zogenaamde spread – tussen Belgische en Duitse obligaties, in vergelijking met de evolutie van de spread in onze buurlanden.

“Men moet meer aan de belastingen en minder aan de belastingbetaler vragen.” De woorden van Alphonse Allais lijken grappig, maar gezien de toestand van de overheidsfinanciën zal bij de belastinghervorming inderdaad meer van de belastingbetaler moeten worden gevraagd. In de boutade schuilt overigens een grond van waarheid: betere belastingen kunnen meer geld naar de staatskas loodsen en toch minder pijn doen. De belastinghervorming is met andere woorden een noodzaak die zekere kansen biedt.

In deze nota overloop ik eerst de mogelijke strategieën in het licht van de uitdagingen waarmee de overheidsfinanciën worden geconfronteerd (punt 1). Vervolgens positioneer ik het Belgische belastingstelsel binnen de internationale context (punt 2) en vat ik de principes samen die aan de basis zouden moeten liggen van de belastinghervorming in België (punt 3). Tot slot licht ik toe wat de toepassing van deze principes voor één bepaald type van belastingen zou betekenen, namelijk voor de verbruiksbelasting (punt 4).

1. Opties in het licht van de crisis van de overheidsfinanciën

Wat kan een land doen dat met een acuut probleem op het vlak van overheidsfinanciën wordt geconfronteerd? Dit zijn de mogelijkheden:

- Niets doen, hopen dat de staat erin slaagt om zijn werking verder te financieren, eventueel proberen om de hand te leggen op binnenlands privéspaargeld en trachten te voorkomen dat de financieringskosten de pan uit rijzen, wat een sneeuwbaaleffect op gang zou brengen; dit veronderstelt ook dat de toekomstige generaties in staat zullen zijn en zich bereid zullen tonen om de van hun ouders geërfde schuldenlast op zich te nemen.
- De perceptie van de realiteit wijzigen door overheidsactiva te privatiseren, aangezien de meest gebruikte – hoewel lang niet de meest pertinente – indicator de brutoschuldgraad van de staat is; of gebruikmaken van boekhoudkundige kunstgrepen om de schuld te verbergen, de inning van inkomsten te versnellen of de betaling van uitgaven uit te stellen.
- Rekenen op de solidariteit van de schuldeisers of andere staten voor een gunstige financiering of zelfs een kwijtschelding van schuld.
- Zich onttrekken aan de verplichting om schuldeisers tijdig terug te betalen door hen ertoe te verplichten om een klein dan wel groot verlies op zich te nemen – een zogenaamde haircut –, of door minstens de terugbetaling van de hoofdsom uit te stellen en de rente op langlopende leningen unilateraal te verlagen tot minder dan de geldende rente op de financiële markten.
- Rekenen op een hoger dan verwachte inflatie met een zwakke of zelfs negatieve rente op de schuld tot gevolg, zonder dat die voor een sterke stijging van de kosten van nieuwe overheidsemissies zorgt.
- De economische groei stimuleren om de belastbare basis te verhogen en de overheidsuitgaven te verlagen die in negatieve zin aan de economische activiteit gekoppeld zijn (zoals de uitgaven voor werkloosheidsuitkeringen); deze strategie leidt ook tot een verhoging van de noemer van de ratio's waarmee de duurzaamheid van de overheidsfinanciën wordt beoordeeld, en meer in het bijzonder de schuldgraad en het overheidstekort.
- De uitgaven beperken.
- De inkomsten verhogen door bepaalde belastingvoeten op te trekken of het toepassingsgebied van een belasting te verbreden.

Een belastinghervorming moet zorgen voor een verhoging van de totale belastingontvangsten. Die moet prioritair via een dynamisering van de economische activiteit worden gerealiseerd, maar eventueel ook door het verhogen van de belastingdruk.

2. Inventaris van de Belgische fiscaliteit

Uiteraard vertoont het belastingstelsel van elk land bepaalde eigenheden die bijzondere voorkeuren en beperkingen weerspiegelen, maar uit een internationale vergelijking komen toch een aantal principes naar voren die nooit uit het oog mogen worden verloren bij een hervorming van het nationale belastingstelsel. Het is namelijk wijs om ervan uit te gaan dat de prioriteiten in landen waarmee een zinvolle vergelijking mogelijk is, ook bij ons gelden, tenzij er solide redenen zijn om van deze internationale normen af te wijken.

Een dergelijke werkwijze biedt meer in het bijzonder bescherming tegen zowel nationale lobbygroepen als inertie.

Een benchmarking-oefening toont dat het Belgisch fiscaal en parafiscaal systeem in vergelijking met dat van de andere OESO-landen door de volgende elementen wordt gekenmerkt:

- Een hoge algemene belastingdruk (d.w.z. het totaal van de belastingontvangsten als percentage van het BBP);
- Hoge belasting op arbeid via de personenbelasting en de socialezekerheidsbijdragen;
- De financiering van de sociale zekerheid steunt voor een groot deel op de arbeid die op het grondgebied wordt geleverd;
- Een lage belasting op inkomens uit kapitaal, met een afwijking op de globalisering van de inkomsten; een lage forfaitaire belasting op roerende inkomsten en geen belasting op de meerwaarden; voor private onroerende inkomsten, een lineaire belasting op een lage theoretische basis en een marginale belasting op de meerwaarden;
- Een snel oplopend aanslagbarema voor de personenbelasting (marginale aanslagvoet van 40% vanaf een belastbaar inkomen van EUR 11.240 – inkomstenjaar 2009), waarop echter vele afwijkingen gelden;
- Een hoge nominale aanslagvoet voor de bedrijfsbelasting, maar een effectieve aanslagvoet die met het gemiddelde overeenstemt;
- Een verbruiksbelasting die met het gemiddelde overeenstemt, ondanks een hoger 'normaal' btw-percentages;
- Een vrij lichte milieufiscaliteit;
- Een complex fiscaal systeem;
- Fiscale en sociale fraude die aanzienlijk wordt geacht.

Op bepaalde vlakken worden de Belgische eigenheden verdedigd in naam van de zoektocht naar 'fiscale niches' binnen een internationale context van belastingconcurrentie. Pragmatisme dwingt ons er natuurlijk toe om in te zien dat een dergelijke concurrentie om mobiele belastingbasissen aan te trekken wel degelijk bestaat, maar de 'niches' verdienen om twee redenen kritiek. Allereerst is het weinig sympathiek om in deze concurrentieslag mee te stappen met maatregelen die onder de noemer 'piratenpraktijken' thuishoren, en het kan al helemaal niet in een land dat de hoofdstad van Europa is en pleit voor een versterking van de internationale samenwerking (en dit met name op fiscaal vlak). Daarnaast kan ter verdediging van de meeste eigenheden van het Belgische belastingstelsel niet worden geschermd met het argument van de internationale concurrentie.

3. Basisprincipes van een belastinghervorming

Inspiratie putten uit wat in het buitenland al bestaat of wordt toegepast, is een eerste eenvoudige benadering. Om te weten wat er in België dient te gebeuren, opteren we voor een tweede benaderingswijze, die weliswaar grotendeels met de eerste overeenkomt, en leggen we de principes vast die aan onze belastinghervorming ten grondslag zouden moeten liggen. Het zou om de volgende basisideeën kunnen gaan:

- *Het productiepotentieel van de economie vergroten*

Zowel het aanbod als de vraag op de arbeidsmarkt moeten worden gestimuleerd door de lasten op in België gepresteerde arbeid te verlagen en het verschil in koopkracht tussen inkomens uit arbeid en vervangingsinkomens te vergroten. De externaliteiten die ontstaan door het genereren van toegevoegde waarde, rechtvaardigen een positieve discriminatie van onderwijs, voortgezette opleidingen, ondernemerschap, onderzoek en innovatie.

- *de competitiviteit stimuleren*

In een context van open markten en handel met landen waarvan het socialebeschermingssysteem minder genereus is of anders wordt gefinancierd, moet een belastinghervorming oog hebben voor de competitiviteit van de in België gepresteerde arbeid. Dit betekent dat de kosten van arbeid moeten worden verlaagd door de sociale bijdragen op lonen te verminderen en de alternatieve financiering van de sociale zekerheid flink op te trekken via belastingen die niet aan in België gepresteerde arbeid gebonden zijn. Indien dit budgettair wordt geregeld door een verhoging van de indirecte belastingen (btw, accijnzen, CO₂-taks), dan moet de invloed hiervan op de gezondheidsindex – de basis voor de indexering van lonen en sociale uitkeringen – worden geneutraliseerd, zoniet wordt de beoogde doelstelling (meer banen creëren) niet gehaald.

- *Meer rekening houden met negatieve externaliteiten*

Vervuilende consumptie en vervuilende productie moeten fiscaal zwaarder worden bestraft in vergelijking met minder vervuilende activiteiten, en de subsidies die soms aan vervuilende activiteiten worden verleend, moeten worden afgeschaft. Een subsidie is gerechtvaardigd in het geval van positieve externaliteiten, maar is bij de minste negatieve externaliteit onverdedigbaar. De fiscale bestraffing van negatieve externaliteiten geldt niet alleen voor milieuaspecten. Het gaat bijvoorbeeld ook om ondernemingen die tot op zekere hoogte verantwoordelijk zijn voor de problemen die hun ontslagen werknemers ondervinden bij het zoeken naar een nieuwe baan, of om financiële instellingen die door hun activiteiten de gemeenschap in haar geheel aan een bepaald risico blootstellen.

- *De billijkheid verhogen*

De ongelijkheid is de voorbije decennia toegenomen, niet alleen in België maar in alle geïndustrialiseerde landen. De fiscaliteit bleef een instrument van inkomensherverdeling, maar kon de toenemende ongelijkheid niet tegengaan. Het belastingsysteem zondigt bovendien op vele punten tegen het dubbele principe van de horizontale billijkheid (bij gelijke draagkracht, gelijke belasting voor alle belastingplichtigen) en de verticale billijkheid (de belasting stijgt meer dan proportioneel in verhouding tot de koopkracht). Een belastinghervorming moet de ongelijkheid verminderen en de naleving van dit dubbele principe versterken. Dit betekent dat er moet worden gestreefd naar een herglobalisering van de inkomsten, een sterkere progressiviteit van het aanslagbarema en een efficiëntere bestrijding van sociale en fiscale fraude, terwijl alle bijzondere maatregelen moeten worden herbekeken voor wat hun invloed op de billijkheid betreft. Tegelijk mag het onderscheid niet worden vergeten tussen wat de billijkheid ogenschijnlijk dient en wat de billijkheid effectief dient. Zo wordt een verhoging van de milieubelasting vaak onrechtvaardig genoemd, omdat de marginale consumptiequote afneemt naarmate het inkomen stijgt. Een dergelijke toename zou de intergenerationele billijkheid echter dienen doordat de vervuiling afneemt, en zou zelfs de intragenerationele billijkheid ten goede komen afhankelijk van de bestemming van de aldus gegenereerde belastingontvangsten. Die zouden bijvoorbeeld kunnen worden gebruikt om bepaalde sociale uitkeringen op te trekken of de belastingdruk op de lage inkomens te verlagen.

- *De transparantie vergroten*

De realiteit is complex... maar het huidige Belgische belastingstelsel is nog complexer. Daardoor begrijpen de burgers het systeem minder goed, wat het democratische debat niet ten goede komt. Niet alle belastingplichtigen begrijpen het systeem even goed, waardoor er een kloof ontstaat tussen de mensen die het wel begrijpen of zich door een fiscaal adviseur kunnen laten bijstaan, en de anderen. Dit verhoogt de administratieve kosten, zowel voor de administratie als voor de belastingplichtigen, en vormt een handicap bij de controle op het systeem. Bovendien vormt deze complexiteit voor de belastingplichtige ook een aanmoediging om zijn gedrag zo aan te passen dat hij voor de laagste aanslagvoeten in aanmerking komt. Dit versterkt het welzijnsverlies of de zogenaamde deadweight loss van de fiscaliteit.

- *Bijdragen tot de sanering van de overheidsfinanciën*

De hoge algemene belastingdruk in België doet vermoeden dat de maatregelen voor de sanering van de overheidsfinanciën grotendeels verband zullen houden met een beheersing van de kosten – een idee dat wordt bijgetreden door studies die aantonen dat een dergelijke sanering kwalitatief te verkiezen is –, toch moeten we aanvaarden dat een terugdringing van het overheidstekort slechts mogelijk is indien ook de ontvangsten stijgen. Dit heeft niet alleen te maken met het feit dat een stijging van de ontvangsten sneller effect sorteert dan een hervorming van het openbaar ambt of het pensioenstelsel, al valt niet te ontkennen dat de financiële markten zich weleens blindstaren op kortetermijnindicatoren wanneer het om de toestand van de overheidsfinanciën gaat. Het betrekken van bijdragen en andere belastingen bij de operatie heeft te maken met de omvang van de budgettaire bijsturingen die zich opdringen en met een zekere bezorgdheid omtrent de sociale aanvaardbaarheid van de gevraagde inspanningen tegen de achtergrond van groeiende ongelijkheid. In het huidige klimaat worden de besparingen ervaren als het noodzakelijke gevolg van de financiële crisis die door de ‘welgestelden’ werd veroorzaakt en niet door de begunstigden van het merendeel van de overheidsuitgaven.

Bij de raming van het aandeel van de ontvangsten in de terugdringing van het overheidstekort, mag overigens geen rekening worden gehouden met een al te genereus berekend positief terugverdieneffect. Voorzichtigheid is geboden op dit punt.

- *Alle belastingplichtigen bij de hervorming betrekken*

De belastinghervorming moet ruim worden opgevat: alle belastingplichtigen moeten erbij betrokken zijn en er mag niet één of andere subgroep worden gevisieerd. Dit is niet alleen nodig om een belangrijke impact op de economie en de overheidsfinanciën mogelijk te maken of omdat we nu eenmaal voor grote uitdagingen staan, maar ook opdat alle burgers die zich individueel benadeeld zouden voelen door een welbepaalde maatregel, zouden inzien dat zij niet de enigen zijn die hun steentje moeten bijdragen. De burgers moeten begrijpen dat de maatregelen binnen een grotere hervorming kaderen waarvan ook zij de nettobegunstigden zullen zijn. Dit zou de politieke oppositie van bepaalde groepen van belastingplichtigen tegen de hervorming gevoelig moeten verminderen, niet alleen op een positieve manier (omdat zij zouden inzien dat ze niet de enigen zijn van wie inspanningen worden gevraagd), maar ook in negatieve zin (doordat de eventuele steun die ze zouden genieten, afneemt als blijkt dat zij niet de enigen zijn die inspanningen moeten leveren).

- *Zich pragmatisch opstellen*

Een betere coördinatie van de fiscale beleidsstrategieën binnen de Europese Unie of op nog ruimere schaal op het vlak van spaarfiscaliteit, financiële instellingen of vervuiling mag dan al wenselijk zijn, we moeten

blijk geven van een zeker realisme en rekening houden met het probleem van de internationale belastingconcurrentie.

In een federale staat impliceert een belastinghervorming ook dat wordt nagedacht over het verdelen van de inkomstenbevoegdheden tussen de federale entiteiten, evenals over de marges voor de autonomie die deze entiteiten genieten met betrekking tot de verplichte heffingen die tot hun bevoegdheid behoren. In de hierna volgende punten komt het zogenaamde 'fiscale federalisme', dat deel uitmaakt van het institutionele landschap op het vlak van fiscaliteit, echter niet aan bod.

4. Toepassing van de principes: het geval van de verbruiksbelasting

Het mag dan al eenvoudig zijn om het eens te worden over de algemene principes die hierboven werden opgesomd, het ligt heel wat delicaat om het belastingstelsel concreet te hervormen. Er moet namelijk een evenwicht worden gevonden tussen principes die contradictorisch kunnen zijn en tot slot moet de hervorming in haar geheel ook nog worden 'verkocht' aan de burgers.

Hoe zou de Belgische fiscaliteit er kunnen uitzien indien we de benchmarking van punt 2 en de basisprincipes van punt 3 in de praktijk brachten? Hieronder volgt een poging voor de btw en de accijnzen.

- Het normale btw-tarief verhogen (momenteel 21%)

De btw-verhoging, die in een internationale context kadert (verhoging vóór de crisis in Duitsland en als gevolg van de crisis in heel wat landen, van Groot-Brittannië tot Griekenland), levert inkomsten op die het tekort kunnen verminderen en een verlichting van de sociale bijdragen kunnen compenseren; deze tweede doelstelling is niet protectionistisch maar is daarentegen bedoeld om opnieuw tot een level playing field te komen tussen de lokale productie die de solidariteit financiert en de geïmporteerde productie die de solidariteit niet financiert.

- Het toepassingsgebied voor het verminderde btw-tarief inkrimpen (momenteel 6% en 12%)

De verlaagde tarieven zijn een bron van inkomstenverlies voor de staat, verstoren de bestemming van middelen door de economische actoren, en doen de winstmarges stijgen. Hun economische, milieugerelateerde of sociale rechtvaardiging wordt gecounterd door tal van tegenargumenten. Zo leverde de btw-verlaging in de Franse en vervolgens in de Belgische horeca een weinig positief resultaat op. Voor het creëren van extra banen in arbeidsintensieve sectoren is een rechtstreekse verlaging van de loonkost een betere methode dan het verlagen van de btw. De sociale gerichtheid van het verlaagde btw-tarief laat veel te wensen over: het aandeel van een gezinsbudget dat aan voeding wordt uitgegeven, is inderdaad omgekeerd evenredig met het gezinsinkomen, maar wanneer we zien dat kruidenierswaren aan 6% en goedkope kleding aan 21% worden belast, moeten er in sociaal opzicht toch efficiëntere oplossingen te vinden zijn, zonder stigmatiserend te zijn. We mogen niet veralgemenen op basis van één voorbeeld, maar kan iemand verantwoordelijk zijn waarom de btw op quads 6% bedraagt?

- Het btw-toepassingsgebied uitbreiden

Om inkomsten te genereren, de distorsies te beperken en de controle te vereenvoudigen, en omdat de logica van de btw erin bestaat de verrekening van de btw betaald aan leveranciers mogelijk te maken, zou het mogelijk moeten zijn om zoveel mogelijk activiteiten aan de gewone btw te onderwerpen, van de huur

van kantoren over de aankoop van vliegtuigtickets tot de erelonen van vrije beroepen.

- De bestaande accijnzen optrekken

Vandaag de dag worden er voornamelijk accijnzen geheven op brandstoffen, alcoholische dranken en tabaksproducten. De aankopen van Britse vrachtwagenchauffeurs leveren weliswaar inkomsten op voor de Belgische schatkist en zorgen voor overheidsuitgaven in het Verenigd Koninkrijk, maar toch moeten de bestaande accijnzen worden opgetrokken en moet het voordelige tarief voor de zogenaamde 'professionele diesel' worden afgeschaft (op dit ogenblik EUR 60 per 1.000 liter).

- Meer producten onderwerpen aan accijnzen

België is een land waar fossiele brandstof voor verwarming bijzonder weinig wordt belast. Deze uitzondering, die mee de zwakke gemiddelde energieprestatie van woningen in België verklaart, kan zelfs niet worden gerechtvaardigd met het argument dat er zich een verlegging van het handelsverkeer dreigt voor te doen. Als er al sprake is van zo'n verlegging, dan wel op een ander vlak: het gebruik van stookolie als autobrandstof. Deze praktijken zijn verboden maar worden door de verschillende belastingtarieven in de hand gewerkt. Een andere uitbreiding van het toepassingsgebied van de accijnsrechten is de fat tax, d.w.z. een bijkomende taks op de aankoop van producten die mogelijk schadelijk zijn voor de gezondheid. De Belgische wetgever heeft het over koffie en limonades, maar de tarieven hiervoor zouden kunnen worden opgetrokken en het toepassingsgebied zou kunnen worden uitgebreid, bijvoorbeeld tot chips en suikervaren. Obesitas vormt tegelijk een kost en een bedreiging die deze maatregel rechtvaardigen, ook al wordt redelijk verbruik op deze manier mee bestraft, blijft het verbruik van andere even schadelijke producten buiten schot, en worden in verhouding meer gezinnen met een laag inkomen getroffen.

- Voorkeur voor accijnzen ad valorem

Op dit ogenblik zijn accijnsrechten specifiek, d.w.z. dat ze los staan van de marktwaarde van de goederen waarop ze van toepassing zijn. De enige uitzondering is tabak, waarvoor ook een heffing ad valorem bestaat. De Europese btw-harmonisatie schafte de bijkomende belasting op luxeproducten zoals pleziervaartuigen af met het oog op een vereenvoudiging van het systeem en misschien ook omdat economen vragen hadden bij het nut ervan. Want wie droeg de reële gevolgen van deze bijkomende belasting: de aandeelhouder en de gespecialiseerde arbeider van de scheepswerf of de koper van een yacht? De heffing van meer accijnzen ad valorem zou voor meer inkomsten zorgen, het regressieve karakter van de huidige accijnzen corrigeren, en de behandeling van tabak en andere aan accijnzen onderworpen producten harmoniseren. Het is moeilijk te begrijpen waarom luxesigaretten meer worden belast dan goedkope sigaretten, terwijl fijne wijnen op dezelfde manier worden belast als gewone wijnen.

- Indien nodig externaliteiten op een andere manier dan via accijnzen belasten

Voor de eenvoud van het systeem is het beter om geen eindeloze reeks heffingsmodaliteiten te creëren, maar indien het niet mogelijk blijkt om de negatieve externaliteiten correct te belasten met behulp van de accijnsrechten, moet worden overwogen om speciale indirecte belastingen te heffen. Dit is bijvoorbeeld het geval met auto's: de accijnzen zijn gekoppeld aan het verbruik, maar de vervuilende emissies, het dichtslubbende verkeer en de sleet aan het wegennet vergen gerichtere maatregelen om bepaalde gedragsvormen zwaarder te kunnen belasten, zonder onredelijke tarieven op te leggen aan automobilisten met een identiek verbruik die echter een minder schadelijk gedrag vertonen.

- De stijging van de indirecte belastingen neutraliseren in de index

Om een stijging van de loonkosten te voorkomen, moet worden vermeden dat de stijging van de ontvangsten uit btw en andere indirecte belastingen een weerslag heeft op het brutoloon. Een dergelijke neutralisering

werd in 1993 al doorgevoerd met de gezondheidsindex, maar deze zou moeten worden veralgemeend, zoniet ondermijnen we de werkgelegenheid in België.

- Lage inkomens beschermen tegen de stijging van de indirecte fiscaliteit

We zouden moeten leren om over sociale btw te spreken, zoals we over sociale bijdragen spreken. Dit wil zeggen dat de indirecte belastingen een groter deel van de sociale bescherming zouden moeten financieren. Een stijging van de btw treft de lage inkomens – met een hogere consumptiequote – echter op een directere manier, vooral indien het effect van de hogere indirecte belastingen op de prijzenindex wordt geneutraliseerd bij de indexerings van de lonen. De lage inkomens moeten dus worden beschermd tegen een verlies aan koopkracht via het optrekken van de sociale basisuitkeringen en de minimumlonen.

Als het zijn indirecte fiscaliteit in die zin hervormt, zou België evolueren in de richting van wat we in andere landen zien en dan met name voor wat de fundamentele verhouding tussen verbruiksgebaseerde en arbeidsgebaseerde belastingontvangsten betreft. Het zou op die manier de principes toepassen van een fiscaliteit die de werkgelegenheid en de activiteit in België stimuleert, en die in grotere mate en op een billijkere manier – zowel ten aanzien van de komende generaties als ten aanzien van de lage inkomens – rekening houdt met negatieve externaliteiten.

Etienne de Callataÿ¹

Referentie

Bruno Colmant en Etienne de Callataÿ (2010), *L'impôt en Belgique après la crise*, dialoog met Chantal Samson, Louvain-la-Neuve:

¹Etienne de Callataÿ is Senior Fellow van het Itinera Instituut. Hij is ook Chief Economist bij Bank Degroof en gastdocent aan de UCL en de Facultés de Namur. Hij spreekt in eigen naam en niet namens de organisaties met wie hij samenwerkt.

Voor duurzame economische groei
en sociale bescherming